

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2022 roku Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. przeciwko K. K. o zapłatę (k: 79).

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa zaskarżając go w całości. Skarżący wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

1. art. 339§1 i 2 kpc poprzez wydanie wyroku zaocznego na posiedzeniu niejawnym, podczas gdy w sytuacji gdy Sąd I instancji powziął wątpliwości co do faktów podanych przez powoda, winien był wyznaczyć rozprawę, podczas której pełnomocnik powoda mógłby wyjaśnić ewentualne wątpliwości i wnieść o odroczenie rozprawy celem przedstawienia szerszego stanowiska w sprawie, co mogłoby także skutkować odmienną oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

2. art. 233§1 kpc poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego poprzez brak wszechstronnego rozważenia dowodów przedstawionych przez powoda i tym samym wyprowadzenie z materiału wniosków z nim sprzecznych, a więc takich, że powód nie wykazał istnienia zobowiązania, podczas gdy okoliczności te zostały należycie wykazane przez powoda przedłożonymi do akt sprawy dokumentami tj. umową o wydanie karty kredytowej i udzielenie limitu kredytowego, formularzem weryfikacji danych osobowych, formularzem potwierdzenia doręczenia, na którym podpis złożył pozwany,

3. art. 248§1 kpc w zw. z art. 243¹ kpc poprzez niezastosowanie, pomimo istniejących ku temu przesłanek i w konsekwencji brak uznania przez Sąd Rejonowy, że przedłożone przez powoda dowody stanowią wystarczające środki dowodowe, podczas gdy akceptację warunków umowy i wypłatę środków potwierdził sam pozwany, składając własnoręczny podpis na formularzu potwierdzenia doręczenia oraz na umowie pożyczki,

4. art. 233§1 kpc w zw. z art. 213§2 kpc poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to wynikających z treści umowy pożyczki zaakceptowanej przez pozwanego w zestawieniu z dokonanymi wpłatami, które stanowią uznanie roszczenia co do zasady i wysokości,

5. art. 233§1 kpc w zw. z art. 6 kc poprzez przyjęcie, że strona powodowa nie przedłożyła wystarczających dowodów świadczących o przekazaniu pozwanemu środków w ramach umowy pożyczki, choć powód przedłożył jako dowód umowę pożyczki, z której jednoznacznie wynika sposób przekazania środków pozwanemu oraz formularz potwierdzenia doręczenia karty kredytowej własnoręcznie podpisany przez pozwanego,

6. art. 208§1 p. 4 kpc oraz art. 227 kpc poprzez niezastosowanie przy powziętych wątpliwościach co do legitymacji czynnej powoda oraz brak zobowiązania powoda do złożenia wyjaśnień i dowodów a zamiast tego arbitralne uznanie, że złożone przez powoda dokumenty są niewystarczające do wykazania legitymacji czynnej,

7. art. 232 kpc poprzez nieuprawnione uznanie, że powód nie przedłożył w niniejszym postępowaniu dowodów, które wskazywałyby na fakt nabycie konkretnej wierzytelności wobec pozwanego co skutkowało uznaniem, że powodowi nie przysługuje w sprawie legitymacja czynna podczas gdy powód nabył od wierzyciela pierwotnego oznaczoną wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy nr (...),

8. art. 233§1 kpc poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego i dokonanie niewłaściwej oceny dowodów i wyprowadzenie sprzecznych z materiałem dowodowym wniosków, że powód nie udowodnił, iż dochodzona wierzytelność została skutecznie przeniesiona na powoda, choć okoliczności te zostały należycie wykazane na podstawie złożonych dokumentów w tym umowy cesji wierzytelności z załącznikiem, aneksu, oświadczenia o zapłacie ceny, pełnomocnictw oraz zawiadomienia o cesji oraz z uwagi na dysponowanie przez powoda dokumentami pożyczki oraz danymi pozwanego.

W związku ze zgłoszonymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k: 93-102).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego (k: 113-114).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 kpc.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym zgodnie z art. 505⁹§1¹ kpc apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³§2 kpc jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podkreślić należy, iż w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 roku, OSNC Nr 6 z 2008 r. poz. 55).

Wskazać również należy, iż Sąd II instancji podziela wszelkie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oraz ocenę dowodów wyrażoną w pisemnych motywach rozstrzygnięcia i przyjmuje je za własne, co skutkuje równocześnie ograniczeniem uzasadnienia do rozpoznania przedstawionych w apelacji zarzutów dotyczących prawa procesowego i materialnego (art. 387§2¹ p. 1 kpc). Wydane rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest również prawidłowe pod względem materialnoprawnym, zaś Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania prawne zaprezentowane przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia (art. 387§2¹ p. 2 kpc).

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutów dotyczących legitymacji czynnej powoda, albowiem dopiero jej posiadanie umożliwiło skuteczne dochodzenie roszczenia objętego pozwem pod względem materialnoprawnym co obejmuje zarzuty naruszenia art. 233§1 kpc, art. 232 kpc oraz art. 208§1 p. 4 kpc w zw. z art. 227 kpc. Zarzuty te nie są uzasadnione. Podkreślenia wymaga na wstępie okoliczność, iż zarówno w pozwie jak i złożonym środku zaskarżenia strona powodowa posługuje się dwoma pojęciami stosunku prawnego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Wskazywana jest bowiem zarówno umowa o wydanie karty kredytowej z kredytem odnawialnym i udzieleniem limitu kredytowego jak i umowa pożyczki. Tak określone twierdzenia pozwu, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, budzą uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości, skoro obie umowy mają przedmiotowo odmienny charakter. Ze zdziwieniem należy zatem przyjąć postawę apelanta, który nie tylko okoliczności tej w złożonym środku odwoławczym nie próbuje wyjaśnić, lecz nadal pozostaje w błędnym przekonaniu o tożsamości tego rodzaju umów. Skoro jednak do pozwu została załączona umowy o wydanie karty kredytowej (k: 26-49) to należało przyjąć, iż roszczenie pozwu obejmuje wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z tej właśnie umowy. Odnosząc już te okoliczności do przedłożonej przez powoda umowy cesji wierzytelności z dnia 05 lutego 2021 roku oraz załącznika obejmującego nabytą wierzytelność, stwierdzić należy, iż strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki nr (...) (k: 25), nie zaś z umowy o wydanie karty kredytowej. Sama tożsamość numerów obu umów nie ma w tym zakresie żadnego znaczenia, skoro w tym samym dniu pozwany mógł bezproblemowo zawrzeć dwie umowy, zaś nadanie im numeru leżało wszak w gestii wierzyciela pierwotnego. Tym samym słusznie Sąd I instancji uznał, iż powód nie wykazał, że posiada legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu, co było wystarczające do oddalenia powództwa, zaś ocena materiału dowodowego w tym zakresie jest w pełni prawidłowa,

gdyż została przecież oparta na dowodach przedstawionych przez powoda. Zarzuty naruszenia art. 232 kpc i art. 233§1 kpc są zatem w tym zakresie całkowicie chybione.

Znamiennym jest również, iż materialnoprawną przesłanką oddalenia powództwa z powodu braku legitymacji procesowej czynnej w wyniku braku dowodów na przelew wierzytelności objętej pozwem jest norma art. 509§1 kc. Analogicznie, jeżeli strona apelująca chciałaby z przepisu tego skorzystać - dla wywołania pozytywnych skutków związanych z nabyciem wierzytelności - winna poddać kontroli instancyjnej wskazaną normę, która nie została zastosowana w toku danego postępowania właśnie z powodu zarzucanych kwestii procesowo - dowodowych. Wśród zarzutów apelacyjnych próżno jednak szukać tak skonstruowanego zarzutu, co przy wskazanym na wstępie ograniczonym charakterze apelacji w postępowaniu uproszczonym uniemożliwia jego kontrolę przez Sąd II instancji z urzędu, a w konsekwencji nawet w przypadku podzielenia zarzutów naruszenia prawa procesowego, brak zarzutu naruszenia prawa materialnego nie mógłby skutkować wzruszeniem skarżonego orzeczenia.

Niezrozumiałym jest zarzuty naruszenia normy art. 208§1 p. 4 kpc w zw. z art. 227 kpc skoro pierwszy z tych przepisów dotyczy zarządzeń mających na celu przygotowanie rozprawy, wydawanych na podstawie planu rozprawy, którego wszak w niniejszym postępowaniu nie było.

Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia normy art. 339§1 i 2 kpc. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie treść art. 339 § 2 KPC uprawnia sąd do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w powyższym przepisie domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistością nie zdejmuje jednak ze strony powodowej obowiązku przedstawienia faktów niezbędnych do dokonania oceny zasadności żądania, stanowiącej podstawę do wydania wyroku. Tylko jeżeli sąd nie ma uzasadnionych wątpliwości zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zgodne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 KPC nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. W sytuacji gdy twierdzenia powoda nie zostały zakwestionowane przez stronę przeciwną, należy przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, o ile w świetle załączonych dowodów nie budzą one wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego w składzie rozpoznającym apelację przepis art. 339 kpc nie może być interpretowany w ten sposób, iż w przypadku wątpliwości co do twierdzeń zawartych w pozwie Sąd jest zobligowany do wyznaczenia rozprawy i ich wyjaśnienia z powodem. Tego rodzaju sytuacja zachodziłaby tylko i wyłącznie wówczas, gdyby ujawnione wątpliwości uniemożliwiały w ogóle wydanie rozstrzygnięcia sprawy, nie zaś w sytuacji, gdy jest możliwość wydania wyroku choć niekorzystnego dla strony występującej z pozwem. Podkreślić należy, iż rolą powoda jest takie skonstruowanie pozwu i przedstawienie dowodów, zgodnie z obowiązkami wynikającymi z norm art. 6 kc i art. 232 kpc, aby zgodnie z jego oczekiwaniami Sąd wydał wyrok zaoczny uwzględniający powództwo. Zgłoszony zarzut apelacyjny w kształcie sformułowanym przez powoda prowadziłby do wniosku, iż rolą Sądu są czynności zmierzające do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo a zatem różnego rodzaju zobowiązania kierowane do powoda aby doprowadzić do zaakceptowania żądania zgłoszonego w pozwie. Taka wykładnia przepisu jest jednak wadliwa już z tej przyczyny, iż wyrok zaoczny byłby wydany wówczas zgodnie z wolą i intencją Sądu nie zaś powoda, prowadząc w sposób jawny do naruszenia zasad kontradyktoryjności i równości stron procesu. Obowiązkiem Sądu jest zaś rozpoznanie sprawy na podstawie przedstawionych twierdzeń i dowodów, co nie wyklucza możliwości wydania wyroku zaocznego oddalającego powództwo. W realiach niniejszej sprawy twierdzenia pozwu już tylko co do swojego przedmiotu (umowa wydania karty kredytowej czy umowy pożyczki) w zestawieniu z zaproponowanymi dowodami

w szczególności umową cesji wierzytelności pozwalały w pełni na ocenę, iż powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej co musiało łączyć się z negatywnym rozstrzygnięciem sprawy.

Z uwagi na brak uzasadnionych zarzutów apelacyjnych co do braku legitymacji procesowej czynnej stanowiącej podstawową przesłankę rozstrzygnięcia, słusznie ocenionej przez Sąd I instancji, bezprzedmiotowe jest rozpoznanie pozostałych zarzutów apelacyjnych skierowanych już do meritum roszczenia. Prowadzi to także do oceny, iż wniesiona apelacja jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu z mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o normy art. 98§1 kpc w zw. z art. 391§1 kpc oraz §2 p. 3 w zw. z §10 ust. 1 p. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądzając na rzecz pozwanego kwotę 682zł kosztów postępowania apelacyjnego w tym koszty zastępstwa procesowego w wysokości 75% stawki minimalnej tj. w kwocie 675zł.